

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 377

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 26 iunie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 218 din 9 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	2–5	384.	— Hotărâre privind preluarea și darea în administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine a unor sectoare de drum de interes local din domeniul public al orașului Zimnicea, județul Teleorman, și din administrarea Consiliului Local al Orașului Zimnicea în domeniul public al statului și în administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, în vederea realizării de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. a activităților de interes național în domeniul administrării drumurilor naționale, încadrarea acestora în categoria funcțională a drumurilor de interes național, trecerea unui sector de drum de interes național din domeniul public al statului și din administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine în domeniul public al orașului Zimnicea, județul Teleorman, și în administrarea Consiliului Local al Orașului Zimnicea, declasarea acestuia în drum de interes local, modificarea și completarea anexei nr. 16 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, precum și modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 540/2000 privind aprobarea încadrării în categorii funcționale a drumurilor publice și a drumurilor de utilitate privată deschise circulației publice
Decizia nr. 237 din 21 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 ³ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865	5–6		
Decizia nr. 256 din 21 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. l) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	7–8		
Decizia nr. 260 din 21 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	9–10		
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
63. — Ordonanță de urgență pentru modificarea art. 13 alin. (1 ²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	10–11		
64. — Ordonanță de urgență privind înființarea și acreditarea fondurilor mutuale pentru gestionarea riscurilor în agricultură și acordarea de compensații financiare membrilor pentru pierderile economice cauzate de boli ale animalelor, ale plantelor sau de un incident de mediu	11–14		
			14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 218**

din 9 mai 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (14)
din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Iulian Cristian Topalea în Dosarul nr. 1.328/1/2012 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.524D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că dosarul este la al doilea termen de judecată, acordat de Curte ca urmare a cererii de amânare a soluționării cauzei formulate de autorul excepției, motivat de faptul că solicitase Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal completarea încheierii de sesizare a Curții Constituționale în ce privește motivarea excepției de neconstituționalitate. Totodată, magistratul-asistent arată că Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a transmis la dosarul cauzei o încheiere de îndreptare a erorii materiale din încheierea de sesizare înaintată inițial Curții Constituționale. De asemenea, precizează că autorul excepției de neconstituționalitate a transmis la dosarul cauzei note scrise prin care dezvoltă motivarea excepției și solicită admiterea acesteia.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, apreciind că nu se impune reconsiderarea soluției pronunțate prin Decizia nr. 14 din 22 ianuarie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.328/1/2012, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, excepție ridicată de Iulian Cristian Topalea într-o cauză având ca obiect soluționarea

recursului declarat de acesta împotriva unei hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care i-a fost respinsă contestația formulată împotriva unei hotărâri a Secției pentru judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la cererea sa pentru constatarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru numirea în funcția de judecător și pentru înaintarea către Președintele României a propunerii de eliberare din funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Șimleu Silvaniei și numirea în funcția de judecător la Judecătoria Botoșani.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 instituie, în ceea ce privește delegarea, detașarea, transferarea și promovarea la alte instanțe sau parchete, un tratament diferențiat aplicabil magistraților, în funcție de modalitatea de admitere în profesie — prin admitere la Institutul Național al Magistraturii, respectiv admiterea direct pe post —, fără ca pentru aceasta să existe o justificare obiectivă și rezonabilă. Arată, în esență, că legea conferă calitatea de magistrat atât absolvenților Institutului Național al Magistraturii, cât și candidaților admiși în condițiile art. 33 din Legea nr. 303/2004, toți magistrații având același statut, odată ce au fost numiți în funcție prin decret al Președintelui României, motiv pentru care este firesc ca toți să beneficieze de aceleași drepturi profesionale, indiferent de modalitatea de admitere în profesie. De aceea, susține că interdicția prevăzută de textul de lege criticat defavorizează magistrații admiși în profesie în temeiul art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, care sunt supuși unei importante restrângeri a drepturilor, în comparație cu magistrații absolvenți ai Institutului Național al Magistraturii, care beneficiază plenar de dreptul de mobilitate și dezvoltare profesională specifice statutului.

De asemenea, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, consecințele tratamentului discriminatoriu instituit prin textul de lege ce formează obiectul acesteia afectează dreptul la viață privată, prin imposibilitatea absolută de a schimba locul de muncă — sub rezerva demisiei, precum și dreptul la dezvoltarea carierei, prin instituirea unui impediment de 3 ani la ocuparea unei funcții sau exercitarea unor atribuții deschise altor magistrați, dar care nu au fost admiși în magistratură în condițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004. Astfel, textul de lege supus controlului de constituționalitate impune o interdicție generală și abstractă de mobilitate care împiedică reunirea familiilor în cazul în care magistratul numit potrivit acestui text de lege desfășoară activitatea în altă localitate decât cea în care conviețuiește cu familia. Autorul excepției arată că „o asemenea măsură legislativă care, prin formularea imperativă, împiedică orice analiză de oportunitate și impune ignorarea *de plano* a circumstanțelor personale, a drepturilor persoanelor implicate și a condițiilor deosebite în care se poate afla o familie datorită unei dezbinări menținute forțat, indiferent de consistența oricăror argumente contrare, reprezintă

o ingerință certă în exercițiul dreptului la viață privată și de familie”. Susține, totodată, că o asemenea ingerință nu are un scop legitim și nici nu este justificată de o nevoie imperioasă, întrucât „deficiențele de ocupare a schemei se pot corecta prin analize riguroase de oportunitate și o politică adecvată de resurse umane și nu prin interdicții sterile și discriminatorii, pentru o perioadă atât de lungă de timp”. În plus, nu este respectată nici cerința proporționalității, dacă se iau în considerare împrejurările personale deosebite, ca, de exemplu, copii minori, părinți cu boli incurabile degenerative, distanța de sute de kilometri dintre locul de muncă și locuința statornică a familiei.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că textul de lege criticat este constituțional, neputându-se constata existența vreunei discriminări în sensul art. 16 alin. (1) din Constituție sau a vreunei restrângeri de drepturi sau libertăți, concretizată în ingerințe în respectarea dreptului la viață privată, inclusiv viața de familie. Precizează că principiul constituțional al egalității în drepturi presupune identitate de soluții numai pentru situații identice. Or, scopul normei în discuție, normă cu caracter special în raport cu dreptul comun reprezentat de prevederile art. 31 raportat la art. 12 din Legea nr. 303/2004 și care instituie o interdicție temporară criticată, este acela de a asigura stabilitatea în sistemul judiciar și eficientizarea actului de justiție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere, precizează că art. 33 din Legea nr. 303/2004 conține o derogare de la modalitatea generală de admitere în magistratură, al cărei scop îl reprezintă acoperirea posturilor vacante de judecător sau procuror existente în sistemul judiciar. Amintește, în acest context, că regula pentru ocuparea unei funcții de judecător sau de procuror este admiterea în magistratură și formarea profesională prin Institutul Național al Magistraturii. De aceea, concursul la care se referă art. 33 din Legea nr. 303/2004 se desfășoară pentru ocuparea anumitor posturi vacante, strict determinate, în cadrul unor instanțe sau parchete cu deficit mare de personal. Susține că textul criticat nu creează un regim discriminatoriu, deoarece însăși modalitatea de acces în magistratură prevăzută de acesta este o excepție de la regula generală a admiterii în magistratură prin intermediul Institutului Național al Magistraturii. Așadar, întrucât cele două categorii de magistrați se află în situații juridice diferite, legiuitorul poate stabili un tratament juridic diferențiat.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Arată, în acest sens, că acestea se aplică în mod egal față de toți destinatarii legii care se află în situații identice, fără privilegii și fără discriminări. Consideră că nu poate fi reținută nici critica prin raportare la art. 53 din Constituție, textul de lege ce formează obiectul excepției fiind în deplină concordanță cu textul constituțional menționat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, notele scrise transmise de autorul excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, modificate prin art. I pct. 4 din Legea nr. 97/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 15 aprilie 2008, care au următorul cuprins: „(14) *Persoanele numite în condițiile prezentului articol nu pot fi delegate, detașate, transferate și nu pot promova la alte instanțe sau parchete timp de cel puțin 3 ani de la numirea în funcție.*”

Textul se referă la persoanele care pot fi numite în magistratură, pe bază de concurs, dacă îndeplinesc anumite condiții, prevăzute la art. 14 alin. (2) din Legea nr. 303/2004. Este vorba despre persoanele enumerate la art. 33 alin. (1) din lege, și anume foștii judecători și procurori care și-au încetat activitatea din motive neimputabile, personalul de specialitate juridică din Ministerul Justiției, Ministerul Public, Consiliul Superior al Magistraturii, Institutul Național de Criminologie, Institutul Național de Expertize Criminalistice și din Institutul Național al Magistraturii, avocații, notarii, asistenții judicari, consilierii juridici, personalul de probațiune cu studii superioare juridice, ofițerii de poliție judiciară cu studii superioare juridice, grefierii cu studii superioare juridice, persoanele care au îndeplinit funcții de specialitate juridică în aparatul Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi sau al Consiliului Legislativ, din Institutul de Cercetări Juridice al Academiei Române și Institutul Român pentru Drepturile Omului, cadrele didactice din învățământul juridic superior acreditat, precum și magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, cu o vechime în specialitate de cel puțin 5 ani.

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat încalcă prevederile din Constituție cuprinse la art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, la art. 26 alin. (1) referitor la viața intimă, familială și privată și la art. 53 care prevede condițiile în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, invocă, raportându-se la art. 20 din Legea fundamentală, și dispozițiile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cuprinse la art. 8 — „*Dreptul la respectarea vieții private și de familie*” și la art. 14 — „*Interzicerea discriminării*”, precum și cele ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la aceeași convenție, privind interzicerea generală a discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia susține, pe de o parte, că textul de lege criticat este discriminatoriu, întrucât împarte în mod nejustificat magistrații în două categorii, în funcție de modalitatea de admitere în magistratură, iar, pe de altă parte, această departajare este de natură să încalce dreptul la viață de familie, consacrat și garantat prin Constituție și prin Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește primul aspect, Curtea constată că, prin Decizia nr. 14 din 22 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 20 martie 2013, a statuat că dispozițiile de lege criticate respectă exigențele principiilor egalității și nediscriminării. Analizând dispozițiile Legii nr. 303/2004, Curtea a reținut, cu acel prilej, că aceasta reglementează două modalități de admitere în magistratură, prin absolvirea Institutului Național al Magistraturii, conform art. 13 din lege, sau prin promovarea concursului organizat pentru ocuparea unor posturi vacante din sistemul judiciar, potrivit art. 33 alin. (1) din aceeași lege. Cele două modalități au două elemente comune, primul constând în condițiile generale, enumerate la art. 14 alin. (2), ce definesc vocația sau posibilitatea unei persoane de a dobândi calitatea de magistrat, iar al doilea în promovarea concursului organizat, în acest scop, pe baza competenței profesionale, a aptitudinilor și a bunei reputații.

Prin decizia menționată, examinând critica referitoare la caracterul discriminatoriu al textului de lege supus controlului de constituționalitate, Curtea a reținut că egalitatea impune ca, la situații identice, tratamentul juridic să fie identic, așa cum și la situații distincte este just ca tratamentul juridic să fie deosebit. Pentru a nu lăsa loc arbitrarului, calificarea unei situații ca fiind diferită de o alta aparent identică trebuie să respecte criteriul obiectivității, iar tratamentul juridic diferit trebuie, la rândul său, să îndeplinească criteriul rezonabilității. Ca atare, Curtea a analizat respectarea celor două condiții în situația reglementată de dispozițiile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004.

Astfel, sub aspectul diferenței obiective, Curtea a constatat că aceasta se identifică cu împrejurările în care este organizat concursul în urma promovării căruia persoanele menționate la art. 33 alin. (1) din lege au dobândit calitatea de judecător sau procuror. Curtea a observat că posturile pentru care se organizează acest concurs sunt individualizate prin indicarea judecătoriei sau parchetului la care există posturi vacante, această identificare constituind un element obiectiv, de caracterizare a postului respectiv, și o condiție concretă și predeterminată de participare la acel concurs. Înscrierea la concurs echivalează cu faptul că persoana interesată este implicit de acord cu această condiție, precum și cu faptul că urmează să se supună prevederilor Legii nr. 303/2004, asumându-și toate obligațiile ce decurg din acest statut, nu doar drepturile. Prin urmare, Curtea a reținut că elementul obiectiv al situației constând în admiterea în magistratură prin ocuparea unui post vacant la judecătoria sau parchete de pe lângă acestea îl reprezintă tocmai înscrierea la un concurs organizat special pentru ocuparea aceluși post vacant, din sistemul judiciar, în cadrul unei anumite judecătoria sau unui anumit parchet de pe lângă aceasta, și nu a altei instanțe sau a altui parchet.

Curtea a mai observat că, potrivit preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2007, prin care a fost introdusă în Legea nr. 303/2004 soluția legislativă ce formează obiectul prezentei excepții, rațiunea pentru care legiuitorul a gândit o asemenea modalitate de acces în magistratură constă tocmai în acoperirea numărului mare de posturi vacante temporar la instanțe și parchete, fiind necesară crearea unui fond de rezervă cu posturi bugetate de judecător și procuror. În considerarea acestui obiectiv, Curtea a apreciat că este pe deplin justificată încercarea de contracarare a fenomenului migraționist al magistraților și impunerea, în acest scop, a unei anumite perioade de timp în care magistratul să își

exercite în concret funcția pentru care a concurat, iar statul, în calitate de administrator al sistemului judiciar și de gestionar al resurselor umane încadrate în acest sistem, în vederea bunei funcționări a justiției, în general, să aibă siguranța ocupării aceluși post, până atunci vacant.

Sub aspectul rezonabilității și al proporționalității tratamentului juridic instituit, diferit de cel corespunzător magistraților absolvenți ai Institutului Național al Magistraturii, Curtea a constatat că interdicția de 3 ani reglementată de art. 33 alin. (14) are un caracter temporar, fără a se întinde, totodată, pe o perioadă foarte mare de timp. Pe de altă parte, Curtea a subliniat că trebuie avut în vedere faptul că și absolvenților Institutului Național al Magistraturii li se impune executarea unui stagiu de 1 an, iar după promovarea examenului de capacitate, vor ocupa posturile vacante de la judecătoria și parchete de pe lângă acestea, fiind obligați să exercite funcția de procuror sau judecător timp de 6 ani, sub sancțiunea restituirii bursei de auditor de justiție și a cheltuielilor de școlarizare efectuate pentru formarea lor profesională.

În ceea ce privește consecințele prin care această interdicție afectează persoanele vizate, pe care autorul acelei excepții, la fel ca și cel al prezentei excepții de neconstituționalitate, le raportează la aspecte privind viața de familie, Curtea a constatat că asemenea critici nu pot fi reținute, întrucât individualizarea instanței sau parchetului unde se organizează concurs pentru ocuparea postului vacant de judecător sau procuror se constituie într-o condiție predeterminată a aceluși post și cunoscută în prealabil, iar înscrierea la concurs semnifică acordul față de această condiție. În plus, magistratul numit în funcție în condițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 nu poate invoca dezacordul său față de această interdicție ulterior ocupării postului, deoarece se prezumă în mod justificat că a cunoscut, cel puțin de la momentul înscrierii la concurs, prevederile Legii nr. 303/2004 și și-a asumat toate consecințele ce decurg din acestea, ceea ce implică și adaptarea vieții sale private și de familie la noul statut profesional.

Considerentele Deciziei nr. 14 din 22 ianuarie 2013 și soluția pronunțată prin aceasta își mențin valabilitatea și în cauza de față. Circumstanțele personale pe care le invocă autorul prezentei excepții în motivarea contradicției dintre textul de lege criticat și prevederile constituționale și convenționale ce protejează dreptul la viață familială nu pot conduce la constatarea caracterului neconstituțional al prevederii legale supuse controlului. Faptul că prin interdicția instituită prin textul de lege criticat, autorul prezentei excepții se află într-o situație familială foarte dificilă nu constituie un fine de neconstituționalitate. Curtea Constituțională nu are competența de a aprecia impactul pe care un anumit text de lege îl are asupra unor cazuri punctuale și nu poate deduce neconstituționalitatea dintr-un complex de împrejurări care se constituie în factori individuali, specifici unei anumite spețe. De altfel, Curtea observă că, evidențiind faptul că în situația actuală a diminuării deficitului de magistrați, comparativ cu cel existent la data edictării textului de lege criticat, și care a determinat o astfel de soluție legislativă, autorul excepției critică interdicția absolută a transferării magistraților pe intervalul de timp menționat. Or, reprezintă atributul suveran al legiuitorului modificarea textului de lege astfel încât să fie permisă aprecierea de la caz la caz a gravității eventualelor atingeri asupra vieții de familie produse prin respectivele dispoziții legale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iulian Cristian Topalea în Dosarul nr. 1.328/1/2012 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 237

din 21 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281³ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 281³ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Petru Ioan Becheru în Dosarul nr. 30.717/4/2012 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 29D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele criticate sunt constituționale și că acestea nu afectează soluția pronunțată și, în consecință, nu încalcă drepturile fundamentale ale părților aflate în litigiu și nu afectează soluția pronunțată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 30.717/4/2012, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 281³ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Petru Ioan Becheru într-o cauză având ca obiect soluționarea, potrivit dispozițiilor art. 281³ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, a unei cereri de lămurire a dispozitivului unei hotărâri anterior pronunțate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că toate cheltuielile de judecată, inclusiv cele privind îndreptarea, lămurirea sau completarea hotărârilor judecătorești, trebuie să fie suportate de către părțile căzute în pretenții, din vina cărora litigiile iau naștere, nefiind obligația părților care formulează astfel de cereri și nici a statului de a plăti respectivele cheltuieli.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, în măsura în care critica autorului excepției și considerațiile teoretice care o însoțesc nu se referă și la cererile de îndreptare sau completare, ci doar la cererea de lămurire a hotărârii judecătorești. Se arată că partea vinovată de neplata creanțelor datorate este cea din vina căreia se naște litigiul și care prilejuiește cheltuieli referitoare la promovarea cererii de lămurire, motiv pentru care ea ar trebui să fie obligată și la plata acestora, ca și cheltuielile de judecată, în caz contrar fiind încălcate prevederile art. 21 din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile art. 281³ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale, exonerarea părților de plata cheltuielilor legate de îndreptarea, lămurirea sau completarea hotărârilor, prin textele criticate, fiind opțiunea legiuitorului, în exercitarea competenței sale, conform prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție. Se mai arată că reglementarea dreptului de a formula cerere de îndreptare, lămurire sau completare are ca scop evitarea exercitării căilor de atac pentru repararea unor eventuale omisiuni ale instanței atunci când acestea privesc erori materiale și nu au incidență asupra fondului litigiului dedus judecătii. Se susține că vina pentru lipsa de claritate a dispozitivului unei hotărâri judecătorești aparține instanței care a pronunțat respectiva hotărâre, motiv pentru care ar fi injust ca partea căzută în pretenții să suporte cheltuielile legate de cererile de lămurire împreună cu restul cheltuielilor de judecată. Se mai arată că, în cazul exercitării cu rea-credință a cererii de îndreptare, în scopul tergiversării procesului, ar putea fi acceptată soluția legislativă potrivit căreia partea vinovată de abuz de drept să fie obligată la plata cheltuielilor de judecată cauzate, dar că acest aspect este de competența exclusivă a legiuitorului, excedând competența instanței de contencios constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 281³ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, care au următorul cuprins: *„Părțile nu pot fi obligate la plata cheltuielilor legate de îndreptarea, lămurirea sau completarea hotărârii.”*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petru Ioan Becheru în Dosarul nr. 30.717/4/2012 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 281³ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 21 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

Având în vedere prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, potrivit căreia *„dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare”*, precum și Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma *„în vigoare”* din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea reține ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate prevederile art. 281³ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865.

Se susține, în esență, că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (2) referitor la statul român și ale art. 21 cu privire la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că reglementarea în sarcina statului, și nu în cea a părții căzute în pretenții, a obligației de plată a cheltuielilor legate de formularea unor cereri de lămurire reprezintă opțiunea legiuitorului și se justifică prin faptul că lipsa de claritate a dispozitivului unei hotărâri judecătorești este imputabilă instanței care o pronunță, părțile neputând fi penalizate pentru aceste neajunsuri.

Curtea observă, totodată, că cererile de îndreptare, lămurire sau completare au ca scop evitarea exercitării de către părțile interesate a căilor de atac pentru îndreptarea unor erori materiale sau pentru clarificarea părților ambigue din cuprinsul hotărârilor judecătorești, aspecte ce nu vizează dezlegarea dată cauzelor deduse judecătii.

Pentru aceste motive, Curtea constată că nu poate fi reținută pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 21, prin suportarea de către stat, și nu de către partea căzută în pretenții, a cheltuielilor privind promovarea cererilor de lămurire a hotărârilor judecătorești, neputând fi reținut nici argumentul potrivit căruia partea căzută în pretenții este cea care pricinuieste litigiul și, prin urmare, necesitatea formulării unor astfel de cereri.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 256

din 21 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. I)
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. I) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dacia Invest Grup” — S.R.L. din Brașov, prin administrator special, în Dosarul nr. 7.872/62/2012 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 166D/2013.

La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, avocat Cătălina Preda, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, constatându-se lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că, din modul de redactare, textul de lege criticat nu are probleme de constituționalitate, însă atunci când devine un instrument la îndemâna administratorului judiciar este neconstituțional. În acest sens arată că instanțele de judecată au admis excepția lipsei calității procesuale active a administratorului special al debitoarei în promovarea acțiunilor în justiție pentru recuperarea debitelor în perioada de observație, fără ridicarea dreptului de administrare, motivat de neînsușirea acestor acțiuni de către administratorul judiciar, raportat la dispozițiile art. 20 alin. (1) lit. I) din Legea nr. 85/2006. Or, acest aspect reprezintă o încălcare a drepturilor constituționale, precum și o restrângere a dreptului de administrare, fiind, totodată și o discriminare între cei doi administratori.

În continuare, prezintă situația de fapt a speței și depune note și concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât aspectele invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate și susținute de avocatul prezent sunt probleme ce țin de modul de aplicare a prevederilor legale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 7.872/62/2012, **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. I) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea

Comercială „Dacia Invest Grup” — S.R.L. din Brașov, prin administrator special, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21, art. 24, art. 52 și art. 53 alin. (2) și reprezintă o discriminare în lumina art. 16 alin. (1) din Constituție, încălcându-se pe această cale și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Astfel, arată că, în temeiul prevederilor de lege criticate, unele instanțe de judecată apreciază că acțiunile în recuperarea debitelor societății debitoare sunt un atribut exclusiv al administratorului judiciar și că astfel de acțiuni nu pot fi promovate de către administratorul special al societății pe perioada cât societatea se află în procedura generală, cu cerere de reorganizare, în perioada de observație, fără ridicarea dreptului de administrare. Or, dreptul administratorului special de a formula acțiuni în justiție pentru recuperarea debitelor societății pe perioada păstrării dreptului de administrare al societății nu poate fi negat și nici îngrădit, societatea astfel păstrându-și calitatea procesuală. Prin negarea acestei calități procesuale, instanța aduce atingere dreptului la apărare, respectiv dreptului administratorului special și, implicit, societății de a beneficia de un proces echitabil.

Totodată, apreciază că restrângerea unor libertăți și a unor drepturi trebuie expres prevăzută de lege, iar faptul că legea enumeră care sunt atribuțiile administratorului judiciar nu înseamnă că dispozițiile art. 20 alin. (1) lit. I) din Legea nr. 85/2006 trebuie interpretate în sens restrictiv.

Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care arată că legiuitorul a restrâns prin dispozițiile criticate dreptul administratorului statutar al debitoarei privind conducerea și administrarea afacerii, în scopul de a preveni producerea altor pierderi, astfel că a stabilit în sarcina administratorului judiciar atribuția de a încasa creanțele, a urmări încasarea acestora, de a formula și susține acțiuni în pretenții pentru încasarea creanțelor, încât nu se poate reține că această restrângere este o încălcare a prevederilor constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20 alin. (1) lit. l) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(1) *Principalele atribuții ale administratorului judiciar, în cadrul prezentei legi, sunt:*

[...]

l) *încasarea creanțelor; urmărirea încasării creanțelor referitoare la bunurile din averea debitorului sau la sumele de bani transferate de către debitor înainte de deschiderea procedurii; formularea și susținerea acțiunilor în pretenții pentru încasarea creanțelor debitorului, pentru aceasta putând angaja avocați;*”.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) cu privire la egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 53 alin. (2) cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Din economia prevederilor Legii nr. 85/2006 se observă că acestea stabilesc, la art. 5 din Capitolul II — *Participanții la procedura insolvenței* —, că organele care aplică procedura insolvenței sunt: instanțele judecătorești, judecătorul-sindic, administratorul judiciar și lichidatorul, care trebuie să asigure efectuarea cu celeritate a actelor și operațiunilor prevăzute de legea menționată, precum și realizarea în condițiile legii a drepturilor și obligațiilor celorlalți participanți la aceste acte și operațiuni.

Totodată, la art. 18 alin. (1) din aceeași lege, se prevede că, după deschiderea procedurii, adunarea generală a acționarilor/asociaților debitorului, persoană juridică, va desemna, pe cheltuiala acestora, un reprezentant, persoană fizică sau juridică, administrator special, care să reprezinte interesele societății și ale acestora și să participe la procedură, pe seama debitorului. După ridicarea dreptului de administrare, debitorul este reprezentat de administratorul judiciar/lichidator care îi conduce și activitatea comercială, iar mandatul

administratorului special va fi redus la a reprezenta interesele acționarilor/asociaților.

Astfel, potrivit legii, respectiv art. 18 alin. (2) din Legea nr. 86/2006, administratorul special are anumite atribuții, respectiv: exprimă intenția debitorului de a propune un plan, participă, în calitate de reprezentant al debitorului, la judecarea anumitor acțiuni, prevăzute de lege; formulează contestații în cadrul procedurii reglementate de Legea nr. 85/2006, propune un plan de reorganizare, administrează activitatea debitorului, sub supravegherea administratorului judiciar, după confirmarea planului; după intrarea în faliment, participă la inventar, semnând actul, primește raportul final și bilanțul de închidere și participă la ședința convocată pentru soluționarea obiecțiilor și aprobarea raportului; primește notificarea închiderii procedurii.

În cadrul procedurii falimentului, administratorul judiciar și lichidatorul au o poziție și o situație deosebite față de toate părțile și față de toți ceilalți participanți la procedură, nefiind parte în proces, ci participanți la procedură, cu rol și atribuții determinate de lege. Aceștia nu acționează în interes personal, ci în interesul bunei desfășurări a întregii proceduri, în interesul debitorului insolubil, pentru reîntregirea patrimoniului acestuia, cât și în interesul creditorilor, pentru ca aceștia să își poată valorifica creanțele în cât mai mare măsură și cât mai operativ. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale în materie, spre exemplu Decizia nr. 651 din 29 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 19 ianuarie 2006.

În virtutea atribuțiilor stabilite prin lege, administratorul judiciar sau lichidatorul întreprinde diverse acte și operațiuni juridice, printre care și cele cuprinse în prevederile criticate în prezenta cauză, respectiv încasarea creanțelor, urmărirea încasării creanțelor referitoare la bunurile din averea debitorului sau la sumele de bani transferate de către debitor înainte de deschiderea procedurii sau formularea și susținerea acțiunilor în pretenții pentru încasarea creanțelor debitorului.

2. Curtea constată că, în prezenta cauză, autoarea excepției de neconstituționalitate este nemulțumită de modul de interpretare și aplicare a prevederilor criticate de către instanțele de judecată. Or, în ceea ce privește modul de interpretare și aplicare a normelor legale la speța dedusă judecării, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale constante, spre exemplu Decizia nr. 357 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 9 iunie 2011, sau Decizia nr. 1.474 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2012, acesta este atributul instanțelor de judecată și nu intră în sfera contenciosului constituțional, astfel că excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. l) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dacia Invest Grup” — S.R.L. din Brașov, prin administrator special, în Dosarul nr. 7.872/62/2012 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 260

din 21 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Cabinet individual de insolvență Liviu Țiplea, în calitate de lichidator al Societății Comerciale „Eridan Star” — S.R.L. din Iași, în Dosarul nr. 5.375/99/2011 (număr în format vechi 264/2011) al Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă-faliment și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 222D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât autorul acesteia este nemulțumit de soluția legislativă existentă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 502/2013 din 26 martie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 5.375/99/2011 (număr în format vechi 264/2011), **Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă-faliment a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Cabinet individual de insolvență Liviu Țiplea, în calitate de lichidator al Societății Comerciale „Eridan Star” — S.R.L. din Iași, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt contrare art. 45 din Constituție, întrucât:

— nu fac deosebirea între societățile dizolvate care nu au lichidator înscris în registrul comerțului și societățile dizolvate cu lichidator numit și înscris în registrul comerțului;

— nu țin cont dacă lichidatorul a fost numit sau, deși numit, mențiunea privitoare la numirea sa a fost înscrisă și/sau depusă în registrul public al formei de organizare din care face parte debitorul;

— nu respectă dreptul fundamental intrinsec al unui debitor dizolvat și aflat în stare de lichidare, acela de a-și lichida activitatea sa economică inițiată și desfășurată sub orice formă de organizare, inclusiv prin forma societăților comerciale, încălcându-se astfel principiul disponibilității debitorului de a-și

achita datoriile acumulate în timpul funcționării și desfășurării activității sale;

— nu reglementează situația societăților comerciale dizolvate în perioada cuprinsă între momentul formulării cererii introductive și până la data pronunțării hotărârii de deschidere a procedurii, iar textul criticat se referă doar la o categorie de debitori.

Or, în virtutea dispozițiilor constituționale referitoare la libertatea întrunirilor și la libera asociere, după deschiderea procedurii de insolvență împotriva unui debitor, asociații sau acționarii debitorului se pot întruni în ședințe ale adunării generale ale acționarilor separate de ședințele convocate în scopul derulării procedurii insolvenței, putând lua orice hotărâre care nu privește procedura insolvenței. Astfel, prevalându-se de starea de insolvență a debitorului, acționarii pot hotărî chiar dizolvarea debitorului, caz în care ar trebui să aplice procedura simplificată de insolvență.

Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă-faliment, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, arată că nu sunt încălcate dispozițiile art. 45 din Constituție. Astfel, declanșarea unei proceduri de lichidare voluntară, urmată de deschiderea procedurii insolvenței pe cale judiciară, deși implică o serie de constrângeri și limitări ale drepturilor societății debitoare, totuși aceasta se impune în vederea realizării scopului lichidării, respectiv cel al acoperirii pasivului acesteia. Dacă s-ar admite contrariul, scopul activității de lichidare nu ar mai putea fi exercitat în condiții de egalitate și legalitate față de toți creditorii.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul cuprins: „Procedura simplificată prevăzută de prezenta lege se aplică debitorilor aflați în stare de insolvență, care se încadrează în una dintre următoarele categorii: [...]”

e) societăți comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 45 referitor la libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Din economia prevederilor Legii nr. 85/2006 se reține că aceasta stabilește două tipuri de proceduri privind insolvența, respectiv o procedură generală și una simplificată, care se aplică debitorilor aflați în stare de insolvență, respectiv și societăților comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive.

Curtea observă că, potrivit întregii reglementări prevăzute de art. 1 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, legiuitorul a stabilit aplicarea acestei proceduri unor situații strict și limitativ prevăzute de lege, tocmai în scopul de a urgenta soluționarea cauzelor de insolvență astfel: „(2) *Procedura simplificată prevăzută de prezenta lege se aplică debitorilor aflați în stare de insolvență, care se încadrează în una dintre următoarele categorii:*

- a) comercianți, persoane fizice, acționând individual;
- b) asociații familiale;
- c) debitorii care fac parte din categoriile prevăzute la alin. (1)

și îndeplinesc una dintre următoarele condiții:

- 1. nu dețin niciun bun în patrimoniul lor;
- 2. actele constitutive sau documentele contabile nu pot fi găsite;
- 3. administratorul nu poate fi găsit;
- 4. sediul nu mai există sau nu corespunde adresei din registrul comerțului;
- d) debitorii care fac parte din categoriile prevăzute la alin. (1), care nu au prezentat documentele prevăzute la art. 28 alin. (1) lit. a)—f) și h) în termenul prevăzut de lege;

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Cabinet individual de insolvență Liviu Țiplea, în calitate de lichidator al Societății Comerciale „Eridan Star” — S.R.L. din Iași, în Dosarul nr. 5.375/99/2011 (număr în format vechi 264/2011) al Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă-faliment.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă-faliment și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 21 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

**pentru modificarea art. 13 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002
privind Direcția Națională Anticorupție**

Având în vedere necesitatea concentrării imediate a întregii capacități de acțiune a Direcției Naționale Anticorupție în realizarea obiectivului pentru care a fost înființată această structură specializată, astfel încât să se asigure continuarea progreselor în combaterea mării corupții,

luând în considerare faptul că din totalul cauzelor de soluționat de către Direcția Națională Anticorupție aproximativ 30% reprezintă dosarele care au ca obiect infracțiuni de evaziune fiscală, înșelăciune și fraudă vamală cu un prejudiciu mai mare decât

echivalentul în lei a 1 milion euro (spre exemplu, în anul 2012 au fost înregistrate 1.057 de dosare având ca obiect astfel de infracțiuni, respectiv evaziune fiscală — 708, înșelăciune — 335 și infracțiuni prevăzute de Codul vamal — 30, iar în 2011 au fost înregistrate 1.066 de dosare, respectiv evaziune fiscală — 672, înșelăciune — 364, infracțiuni prevăzute de Codul vamal — 14), ținând cont de faptul că distincția dintre cauzele de aceeași natură în funcție de quantumul prejudiciului a determinat, numai la nivelul anului 2012, ca un procent de 39% dintre soluțiile pronunțate să fie reprezentat de declinări către alte unități de parchet, prin eliminarea din competența Direcției Naționale Anticorupție a infracțiunilor de evaziune fiscală, înșelăciune și a celor la regimul vamal cu un prejudiciu mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro, această structură specializată se va putea concentra mai bine pe combaterea mării corupții.

Ținând cont de faptul că analiza soluțiilor dispuse în aceste cauze a demonstrat că nu există o legătură directă între fenomenul evaziunii fiscale sau fraudei și cel al mării corupții, de natură să justifice competența Direcției Naționale Anticorupție pentru investigarea infracțiunilor menționate,

luând în considerare faptul că trecerea competenței de efectuare a urmăririi penale pentru aceste infracțiuni la parchetele de pe lângă instanțe va determina reducerea duratei anchetelor, având în vedere că dosarele s-ar împărți între cele 42 de parchete de pe lângă tribunale, iar urmărirea penală va fi efectuată de către organele de cercetare penală, activitatea suplimentară putând fi gestionată cu resursele existente (totodată, cauzele înregistrate la Direcția Națională Anticorupție anterior intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se soluționează în continuare de către această structură),

având în vedere obiectivele asumate de statul român în cadrul Mecanismului de cooperare și verificare și recomandările formulate de experții Comisiei Europene și pentru a putea asigura funcționarea optimă a Direcției Naționale Anticorupție, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Alineatul (12) al articolului 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(12) Direcția Națională Anticorupție este competentă să efectueze urmărirea penală, dacă s-a cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 246, 247, 248 și 248¹ din Codul penal.”

Art. II. — Cauzele înregistrate la Direcția Națională Anticorupție anterior intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se soluționează de către această structură specializată.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul Justiției,

Robert Marius Cazanciuc

București, 19 iunie 2013.

Nr. 63.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind înființarea și acreditarea fondurilor mutuale pentru gestionarea riscurilor în agricultură și acordarea de compensații financiare membrilor pentru pierderile economice cauzate de boli ale animalelor, ale plantelor sau de un incident de mediu

În contextul dificultăților economice și financiare care afectează sectorul agricol din România, este importantă oferirea unui cadru legal producătorilor agricoli care să sprijine înființarea de fonduri mutuale menite să îi ajute să facă față pierderilor economice cauzate de boli ale animalelor, ale plantelor sau de un incident de mediu.

Uniunea Europeană acordă sprijin producătorilor agricoli prin intermediul plăților directe și al programelor de dezvoltare rurală, Regulamentul (CE) nr. 73/2009 al Consiliului din 19 ianuarie 2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1.290/2005, (CE) nr. 247/2006, (CE) nr. 378/2007 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.782/2003 oferind statelor membre posibilitatea instituirii de ajutoare specifice membrilor pentru finanțarea înființării și funcționării fondurilor mutuale. Prin Regulamentul (CE) nr. 1.120/2009 al Comisiei din 29 octombrie 2009 de stabilire a normelor de aplicare a schemei de plată unică prevăzute în titlul III din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 al Consiliului de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori se stabilesc anumite cerințe în vederea finanțării, înființării și funcționării fondurilor mutuale, prin acordarea de ajutoare specifice.

Pentru agricultorii români este de mare interes implementarea măsurii de gestionare a riscurilor prin intermediul fondurilor mutuale, inclusă în propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) pentru perioada 2014—2020. În acest sens, reprezintă o

prioritate sprijinul acordat pentru înființarea și acreditarea fondurilor mutuale, în vederea creșterii capacității agricultorilor de a face față riscurilor pentru continuarea producției agricole și asigurarea securității alimentare.

Având în vedere stadiul avansat al negocierilor care se derulează la nivelul instituțiilor europene, asupra legislației care proiectează noua Politică agricolă comună 2014—2020, neadoptarea măsurilor prin care se creează cadrul juridic necesar înființării și acreditării fondurilor mutuale pentru gestionarea riscurilor în agricultură, cuprinse în prezenta ordonanță de urgență, poate determina nefuncționarea schemelor de gestionare a riscurilor prin intermediul fondurilor mutuale, propuse în proiectul de Regulament privind sprijinul pentru dezvoltare rurală, care se finanțează din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR).

Ținând cont că această măsură vizează interesul public și reprezintă o situație extraordinară și de urgență a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta ordonanță de urgență reglementează modul de înființare și acreditare a fondurilor mutuale pentru gestionarea riscurilor în agricultură, în vederea acordării de compensații financiare membrilor pentru pierderile economice cauzate de boli ale animalelor, ale plantelor sau de un incident de mediu.

Art. 2. — În sensul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *fond mutual* — organizație neguvernamentală deschisă, apolitică, fără scop lucrativ, cu personalitate juridică, care se înființează, se organizează și funcționează în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare;

b) *pierderi economice* — orice costuri suplimentare suportate de un agricultor drept rezultat al unor măsuri excepționale întreprinse de acesta cu scopul menținerii aprovizionării pieței în cauză sau orice pierdere substanțială care afectează producția;

c) *incident de mediu* — apariția specifică a poluării, a contaminării sau a degradării în ceea ce privește calitatea mediului, cauzate de un eveniment specific și limitate geografic. Această definiție nu acoperă riscurile generale de mediu care nu sunt legate de un eveniment specific;

d) *situație excepțională* — situație în care se produce un eveniment/fenomen excepțional, cu caracter nonmilitar, care prin amploare și intensitate afectează producția agricolă sau procesul de producție de natură să compromită într-o proporție însemnată rezultatul economic al activității și să genereze pierderi economice care afectează reluarea ciclului productiv;

e) *membru* — producător agricol înregistrat în registrul exploatațiilor agricole, persoana fizică sau juridică, afiliată la fondul mutual, care plătește contribuția stabilită și beneficiază de compensații financiare în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

Art. 3. — În baza art. 68 alin. (1) lit. (e) din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 al Consiliului din 19 ianuarie 2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1.290/2005, (CE) nr. 247/2006, (CE) nr. 378/2007 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.782/2003, denumit în continuare *Regulamentul nr. 73/2009*, se acordă contribuții financiare la fondurile mutuale acreditate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

CAPITOLUL II

Condiții de înființare și acreditare a fondurilor mutuale și modalități de acordare de compensații financiare

Art. 4. — Fondurile mutuale sunt create în scopul acordării de compensații financiare membrilor, pentru pierderile economice cauzate de boli ale animalelor, ale plantelor sau de un incident de mediu.

Art. 5. — Fondurile mutuale prevăzute la art. 4 care accesează scheme de susținere prin contribuții financiare, potrivit prezentei ordonanțe de urgență, se acreditează de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

Art. 6. — (1) Pentru a fi acreditate, fondurile mutuale trebuie să dispună de:

- a) capacitate de expertiză tehnică;
- b) capacitate de gestiune financiară;
- c) structură cu competență națională, care întrunește cumulativ următoarele criterii:
 - (i) reprezintă toate sectoarele agricole;
 - (ii) are reprezentare în toate județele;
 - (iii) are membri care exploatează peste 30% din suprafața arabilă a României, inclusiv echivalentul în UVM (unitate vită mare) al animalelor deținute;

d) un program de prezentare a activității pentru o perioadă de 3 ani de la data depunerii cererii de acreditare.

(2) Prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, în termen de 45 de zile, se aprobă normele-cadru tehnice și financiare, precum și documentația aferentă prin care fondul mutual probează îndeplinirea criteriilor prevăzute la alin. (1).

Art. 7. — (1) În vederea acreditării, fondul mutual depune o cerere la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, însoțită de următoarele documente:

- a) copii de pe actul constitutiv și statutul fondului;
- b) copie de pe dovada privind sediul;
- c) copie de pe dovada înscrierii fondului în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la grefa judecătorei în a cărei circumscripție teritorială își are sediul;
- d) înscrisuri doveditoare ale îndeplinirii prevederilor art. 6 alin. (1).

(2) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale verifică îndeplinirea condițiilor pentru acreditare și aprobă, după caz, acordarea acesteia, prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.

Art. 8. — (1) Acreditarea se acordă pentru o perioadă de 5 ani și se poate reînnoi pe încă 3 ani, în baza examinării unui dosar simplificat al cărui conținut se aprobă prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, înainte de expirarea primei perioade de acreditare.

(2) Fondul mutual informează Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale asupra oricăror modificări intervenite în documentele și cerințele care au stat la baza acordării acreditării în termen de maximum o lună de la producerea acestora.

(3) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale comunică fondului mutual, în termen de o lună, decizia asupra menținerii/retragerii acreditării, în baza analizei modificărilor intervenite.

Art. 9. — (1) Fondul mutual este condus de un Consiliu director, ale cărui componență, atribuții, mod de organizare și funcționare se stabilesc prin statutul fondului. Consiliul director își alege președintele și desemnează directorul general al acestuia. Durata mandatului președintelui și directorului general sunt stabilite prin statut și nu pot depăși 5 ani.

(2) Modalitatea de organizare a reuniunilor Consiliului director al fondului mutual este stabilită prin statut și regulament intern de organizare și funcționare.

Art. 10. — Statutul fondului mutual va prevedea, sub sancțiunea nulității absolute, condiții stabilite de către Consiliul director pentru programe de compensații financiare, care cuprind:

a) enumerarea bolilor animalelor, plantelor sau a incidentului de mediu aflate la originea cererii de compensație financiară;

b) modul de calcul al pierderilor economice generate de evenimentul sanitar sau de incidentul de mediu respectiv.

Art. 11. — (1) Compensațiile financiare se plătesc de către fondul mutual direct membrilor care au înregistrat pierderi economice determinate de următoarele evenimente:

a) bolile animalelor care figurează în lista stabilită de Organizația Mondială pentru Sănătatea Animalelor și/sau în anexa I la Decizia 2009/470/CE a Consiliului din 25 mai 2009 privind anumite cheltuieli în domeniul veterinar;

b) organismele dăunătoare la plante și bolile plantelor care fac obiectul unor măsuri de combatere obligatorie sau care reprezintă un caracter excepțional;

c) incident de mediu.

(2) Sursele compensației financiare plătite de către fondul mutual sunt:

a) contribuția Uniunii Europene și de la bugetul de stat;

b) contribuția membrilor, în conformitate cu modalitățile de calcul definite de Consiliul director; sau

c) împrumuturi bancare încheiate de fonduri în condiții de piață;

d) orice sume recuperate în conformitate cu prevederile alin. (3).

(3) În cazul în care unui membru i se acordă o compensație financiară de către fondul mutual în temeiul prezentului articol, orice drept legal de despăgubire pentru pagubele pentru compensarea pierderii economice pe care l-ar putea avea membrul față de un terț, în temeiul dispozițiilor comunitare sau al legislației naționale, este transferat fondului mutual, în conformitate cu normele de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență.

Art. 12. — În cazul în care sursa compensației financiare care urmează să fie plătită din fondul mutual este un împrumut bancar, durata acestuia este de minimum un an și maximum 5 ani. Decizia de a recurge la împrumut se supune votului Consiliului director în vederea aprobării.

Art. 13. — (1) Fondul mutual este obligat să desemneze o comisie de cenzori.

(2) Conturile anuale și raportul comisiei de cenzori sunt publicate în formă electronică în intervalul de 3 luni de la aprobarea acestora, cu obligativitatea de a garanta autenticitatea și accesibilitatea lor gratuită de către membri.

Art. 14. — (1) Fondul mutual acreditat în baza prevederilor prezentei ordonanțe de urgență beneficiază de sprijin sub formă de contribuții financiare, acordate potrivit art. 3, pentru:

a) costurile administrative pentru crearea și funcționarea fondului mutual, repartizate pe o perioadă de maximum 3 ani;

b) rambursarea costurilor generate de împrumuturile accesate de fondul mutual cu scopul de a plăti compensații financiare membrilor, precum și a dobânzilor aferente acestor credite.

(2) Contribuțiile financiare prevăzute la alin. (1) nu pot fi utilizate la constituirea patrimoniului fondului mutual.

Art. 15. — (1) Sprijinul sub forma contribuțiilor financiare acordat fondului mutual prin bugetul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nu depășește 65% din costurile prevăzute la art. 14 alin. (1), urmând ca toate costurile neacoperite de sprijinul acordat sub formă de contribuții financiare să fie suportate de membri.

(2) Sprijinul sub forma contribuțiilor financiare este cofinanțat din Fondul European de Garantare Agricolă, în proporție de 75%, în conformitate cu prevederile art. 71 alin. (8) din Regulamentul nr. 73/2009, urmând ca pentru perioada 2014—2020 acesta să fie preluat în cadrul Fondului European Agricol pentru Dezvoltare Rurală. Începând cu data finanțării compensațiilor prin Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală se vor putea finanța și despăgubirile pentru incidentele de mediu.

(3) Diferența de 25%, în completarea sursei prevăzute la alin. (2), se asigură de la bugetul de stat și reprezintă contribuție publică națională.

CAPITOLUL III

Dispoziții finale

Art. 16. — (1) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA), în calitate de autoritate competentă, derulează sprijinul sub forma contribuțiilor financiare, prevăzut la art. 14.

(2) Autoritatea competentă elaborează metodologia și formularistica necesare punerii în aplicare a prevederilor alin. (1), care se aprobă prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale în termen de 30 de zile lucrătoare de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Procedurile prevăzute la alin. (2) se aduc la cunoștința celor interesați prin afișare la sediile APIA și pe site-ul oficial al instituției.

Art. 17. — La propunerea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în termen de maximum 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei ordonanțe de urgență, se vor supune aprobării Guvernului, prin hotărâre, normele metodologice de aplicare privind:

a) organizarea și funcționarea fondului mutual;

b) lista bolilor și dăunătorilor care pot conduce la plata unor compensații financiare către membri;

c) criteriile de evaluare a capacității unui anumit eveniment de a atrage plata unor compensații financiare către membri;

d) tipurile de costuri administrative ale fondului mutual eligibile pentru acordarea sprijinului;

e) modalitatea de calcul al costurilor suplimentare care constituie pierderi economice în temeiul art. 71 alin. (2) lit. (b) din Regulamentul nr. 73/2009.

Art. 18. — (1) Producătorii agricoli care nu aderă la fondul mutual până la 1 martie 2014 primesc 20% din formele de sprijin susținute din bugetul național.

(2) Producătorii agricoli care încep să desfășoare o activitate agricolă în sensul definiției de la art. 2 alin. (1) lit. I) din Regulamentul (CE) nr. 1.120/2009 al Comisiei din 29 octombrie 2009 de stabilire a normelor de aplicare a schemei de plată unică prevăzute în titlul III din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 al Consiliului de stabilire a unor norme comune pentru sistemele

de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori nu intră sub incidența prevederilor alin. (1).

(3) Criteriul de eligibilitate prevăzut la alin. (1) se aplică începând cu anul de cerere 2014.

Art. 19. — Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale transmite Comisiei Europene informații detaliate cu privire la fondul mutual, potrivit art. 140 din Regulamentul nr. 73/2009 și art. 48 alin. (3) din Regulamentul (CE) nr. 1.120/2009, respectiv noul Program pentru dezvoltare rurală în perioada 2014—2020.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Daniel Constantin
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea
Ministrul afacerilor externe,
Titus Corlățean

București, 19 iunie 2013.
Nr. 64.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind preluarea și darea în administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine a unor sectoare de drum de interes local din domeniul public al orașului Zimnicea, județul Teleorman, și din administrarea Consiliului Local al Orașului Zimnicea în domeniul public al statului și în administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, în vederea realizării de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. a activităților de interes național în domeniul administrării drumurilor naționale, încadrarea acestora în categoria funcțională a drumurilor de interes național, trecerea unui sector de drum de interes național din domeniul public al statului și din administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine în domeniul public al orașului Zimnicea, județul Teleorman, și în administrarea Consiliului Local al Orașului Zimnicea, declararea acestuia în drum de interes local, modificarea și completarea anexei nr. 16 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, precum și modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 540/2000 privind aprobarea încadrării în categorii funcționale a drumurilor publice și a drumurilor de utilitate privată deschise circulației publice

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, al art. 9 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 12 alin. (1), art. 13, art. 21 alin. (1) și art. 22¹ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu art. 1 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2003 pentru înființarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. prin reorganizarea Regiei Autonome „Administrația Națională a Drumurilor din România”, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 47/2004, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă preluarea și darea în administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine a unor sectoare de drum de interes local, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1, trecute din domeniul

public al orașului Zimnicea, județul Teleorman, în domeniul public al statului prin Hotărârea Consiliului Local al Orașului Zimnicea nr. 19 din 15 februarie 2008, astfel cum a fost modificată și completată prin Hotărârea Consiliului Local al

Oraşului Zimnicea nr. 4 din 27 ianuarie 2009 și prin Hotărârea Consiliului Local al Oraşului Zimnicea nr. 27 din 28 martie 2013, precum și încadrarea acestora în categoria funcțională a drumurilor de interes național, în vederea realizării de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. a activităților de interes național în domeniul administrării drumurilor naționale, în condițiile legii.

Art. 2. — (1) Se aprobă trecerea unui sector de drum de interes național, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, din domeniul public al statului și din administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine și concesiunea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. în domeniul public al oraşului Zimnicea, județul Teleorman, și în administrarea Consiliului Local al Oraşului Zimnicea, în condițiile legii, precum și declararea acestuia din categoria funcțională a drumurilor de interes național și încadrarea în categoria funcțională a drumurilor de interes local.

(2) Contractul de concesiune nr. MM/487 din 4 februarie 2004, având ca obiect bunul imobil care se transmite în administrare potrivit alin. (1), se modifică în mod corespunzător, în condițiile legii.

Art. 3. — Predarea-preluarea sectoarelor de drum transmise potrivit art. 1 și, respectiv, potrivit art. 2 alin. (1) se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 4. — Sectoarele de drum, care se transmit potrivit art. 1 și art. 2 alin. (1), își schimbă indicativul existent conform anexelor nr. 1 și 2.

Art. 5. — Anexa nr. 16 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează în mod corespunzător.

Art. 6. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 540/2000 privind aprobarea încadrării în categorii funcționale a drumurilor publice și a drumurilor de utilitate privată deschise circulației publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 și 338 bis din 20 iulie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează în mod corespunzător.

Art. 7. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul delegat pentru proiecte de infrastructură
de interes național și investiții străine,

Dan-Coman Șova

Viceprim-ministru,

ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Nicolae-Liviu Dragnea

Viceprim-ministru,

ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

București, 19 iunie 2013.
Nr. 384.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

ale sectoarelor de drum de interes local, trecute în domeniul public al statului,
care se preiau în administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine
și care se încadrează în categoria funcțională a drumurilor naționale, în vederea realizării
de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A.
a activităților de interes național în domeniul administrării drumurilor naționale

Nr. crt.	Denumirea sectorului de drum care se preia în administrare	Persoana juridică de la care se preia sectorul de drum	Persoana juridică care preia sectorul de drum	Lungimea totală (km)	Numărul MFP	Indicativul vechi	Indicativul nou
1.	Strada Republicii, tronson cuprins între strada Turnu Măgurele și strada Grivița	Orașul Zimnicea, prin Consiliul Local al Orașului Zimnicea	Departamentul pentru proiecte de infrastructură și investiții străine (CIF 31116081)	L = 1,955	12164	Strada Republicii	DN 5C
2.	Strada Grivița, tronson cuprins între strada Giurgiu și Strada Republicii	Orașul Zimnicea, prin Consiliul Local al Orașului Zimnicea	Departamentul pentru proiecte de infrastructură și investiții străine (CIF 31116081)	L = 0,860	12164	Strada Grivița	DN 5C

DATELE DE IDENTIFICARE
ale sectorului de drum de interes național care se transmite din domeniul public al statului
și din administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine
în domeniul public al orașului Zimnicea și în administrarea Consiliului Local al Orașului Zimnicea
și care se declasează în drum de interes local

Denumirea sectorului de drum care se preia în administrare	Persoana juridică de la care se preia sectorul de drum	Persoana juridică care preia sectorul de drum	Lungimea totală (km)	Numărul MFP	Indicativul vechi	Indicativul nou
DN 5C sector km 59 + 025 – km 60 + 426	Departamentul pentru proiecte de infrastructură și investiții străine (CIF 31116081)	Orașul Zimnicea, prin Consiliul Local al Orașului Zimnicea	L = 1,401	12164 (parțial)	DN 5C	Strada Giurgiu, tronson strada Grivița — Strada Primăverii
						Strada Primăverii, tronson strada Giurgiu — strada Ștefan cel Mare
						Strada Ștefan cel Mare, tronson Strada Primăverii — strada Turnu Măgurele

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

